

AGENDA DEL MES DE FEBRER DE 2022

Donades les circumstàncies que ens toca viure, veurem de tot això que podem fer. Anirem informant, segons ens diguin. Caldrà complir les mesures manades per prevenir contagis.

- 2 Dimarts. Presentació del Senyor.**
- 6 Diumenge V de durant l'any.** Festa. A la missa de les 11h.: celebració del 153è aniversari del Centre Moral i Instructiu de Gràcia.
- 13 Diumenge VI de durant l'any.** Festa.
- 20 Diumenge VII de durant l'any.** Festa.
- 26 Dissabte.** A les 17 h.: Vivim l'Ora a l'Oratori: infants, joves i grans.
- 27 Diumenge VIII de durant l'any.** Festa. A les 18 h.: Concert a càrrec del cor MUOM.

Tots els dilluns, de 17,15 h. a 18,15 h.: Catequesi d'infants, 1r. nivell.
Tots els dimarts, de 17 h. a 18 h.: Grup de la Legió de Maria.
Tots els dissabtes, de 17 h. a 19,30 h.: Esplai "JASD".

El Sagrament de la Reconciliació: 30 minuts abans de la celebració de l'Eucaristia.

Web d'interès: www.oratorigracia.com
www.arxiprestatdegracia.cat

El Cor de Sant Felip Neri

FULL INFORMATIU (157) Febrer de 2022 Oratori Sant Felip Neri de Gràcia

UNA DOBLE ACTITUD: MOVIMENT I ADMIRACIÓ

Aquest mes comença, pràcticament, amb la festa de la Presentació del Senyor al temple, popularment coneguda com la "Candelera". I Sant Lluc descriu els quatre personatges protagonistes del fragment de l'Evangeli en una doble actitud: actitud de moviment i actitud d'admiració.

La primera actitud és el moviment. Maria i Josep es posen en camí cap a Jerusalem; per la seva banda, Simeó, mogut per l'Esperit, va al temple, mentre que Anna serveix a Déu dia i nit sense descans. D'aquesta manera, els quatre protagonistes del passatge evangèlic ens mostren que la vida cristiana requereix dinamisme i requereix la voluntat de caminar, deixant-se guiar per l'Esperit Sant.

L'immobilisme no es correspon amb el testimoni cristià i la missió de l'Església. El món necessita cristians que es deixin commoure, que no es cansin de caminar pels carrers de la vida, per portar a tots la paraula consoladora de Jesús. Tot batejat ha rebut la vocació de proclamar, d'anunciar alguna cosa, d'anunciar Jesús, la vocació a la missió evangelitzadora: anunciar Jesús!

La nostra comunitat està cridada a fomentar el compromís dels joves, les famílies i la gent gran, perquè tots tinguin una experiència cristiana, vivint la vida i la missió de l'Església com a protagonistes.

La segona actitud és l'admiració. Maria i Josep "estaven meravellats del que es deia d'ell, de Jesús". L'admiració és també una reacció explícita del vell Simeó, que en l'infant Jesús veu amb els seus ulls la salvació obrada per Déu en nom del seu poble: aquesta salvació que havia estat esperant durant anys.

I el mateix passa amb Ana, que també "lloava Déu" i parlava de Jesús a la gent. És una santa xerraire, parlava bé, parlava de coses bones, no de coses dolentes. Deia, anunciava: una santa que anava d'una dona a una altra mostrant a Jesús.

Aquestes figures de creients estan embolicades en l'admiració, perquè es van deixar capturar i involucrar pels esdeveniments que estaven succeint davant els seus ulls.

La capacitat de meravellar-se davant les coses que ens envolten afavoreix l'experiència religiosa i fa fructífera la trobada amb el Senyor. Per contra, la incapacitat d'admirar ens fa indiferents i amplia la distància entre el viatge de la fe i la vida quotidiana.

Així doncs, sempre en moviment i deixant-nos oberts a l'admiració!

Que la Mare de Déu ens ajudi a contemplar cada dia en Jesús el do de Déu per a nosaltres, i a deixar-nos implicar per Ell en el moviment del do, amb alegre admiració, perquè tota la nostra vida es converteixi en una lloança a Déu al servei dels nostres germans.

P. Ferran Colàs Peiró, C.O.

Buscar la glòria de Déu

Vivim en un món en què el relativisme està instal·lat en un lloc d'honor. Tots coneixem aquells versos de Campoamor: *«En este mundo traidor / nada es verdad ni mentira; / todo es según el color / del cristal con que se mira.»* Filòsofs actuals de gran vàlua afirmen el mateix, amb paraules sàvies.

El papa Francesc, com també van fer els seus predecessors immediats, alerta sobre «el progressiu augment del relativisme, que ocasiona una desorientació generalitzada, especialment en l'etapa de l'adolescència i la joventut». I afegeix: «Mentre l'Església insisteix en l'existència de normes morals objectives, vàlides per a tothom, hi ha qui presenta aquest ensenyament com a injust, això és, com a oposat als drets humans bàsics... Hom percep l'Església com si promogués un prejudici particular i com si interferís en la llibertat individual» (Evangeli gaudium, 64).

Davant el relativisme, entès com s'acaba de descriure, poden sonar a provocació aquestes paraules de Jesús: «Vosaltres sou la sal de la terra», «Vosaltres sou la llum del món». Això és el contrari del relativisme. Ser «sal» i ser «llum» és, en definitiva, fer el bé. I és possible discernir, amb l'evangeli a la mà, què entén Jesús per fer el bé.

I quan de veritat som sal i llum, no hauríem de presumir-ne, perquè l'objectiu ha de ser sempre la glòria de Déu, no la nostra. Cal fer el bé, doncs, amb humilitat, sense posar-se medalles.

Joan Mir Tubau, prev.

Donar la mà

En aquest temps de pandèmia, tots hem trobat a faltar el gest de poder-nos donar la mà, de saludar-nos efusivament amb una bona encaixada o amb una càlida abraçada.

Jesús —Déu humanament, home divinament— estima la vida de la gent i desitja la salut de tothom. Veiem avui, en l'evangeli, com allargà la mà a la sogra de Simó i a aquesta la febre li desapareix. Va fer altres guariments i se n'anà a pregar.

El llenguatge de la solidaritat i el de la pregària es donen la mà, s'avenen d'allò més bé. La pregària és l'energia que ens empeny a la missió, que ens duu a abraçar el món, a encendre una llàntia en camins foscos i complicats, en camins de mal anar, en tarannàs de gent de vida enrevessada. Preguar és intentar d'alçar el pensament i el cor vers Déu. Intentar-ho ja és pregar. Si resem, alimentem la nostra vida espiritual, la qual consisteix a anar aprenent a estimar els altres. En les estones de pregària, Jesús s'acientava de la voluntat del Pare, conversant-hi íntimament.

La pandèmia ens ha recordat, pel cap baix, dues coses: la primera, que som vulnerables, que hem de ser conscients de la fragilitat humana; la segona, que som capaços, si ho volem, d'un lliurament generós als altres, que la nostra aptitud per a l'ajuda solidària és gran. Si ens sentim membres de la comunitat cristiana hem de fer bona l'afirmació del papa Pau VI: l'Església, mestressa en humanitat

Carles Riera i Fonts, pvre

